

CITIȚI IN PAGINA II-A ANCHETA NOASTRĂ:

CE PĂRERE AVEŢI DESPRE ACTIVITATEA PIONIEREASCĂ DIN ŞCOALA VOASTRĂ ?

Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 20 (1064) * miercuri 18 mai 1966 * 8 pagini 30 bani

● Ce părere aveți despre activitățile desfășurate în unitatea de pionieri din care faceți parte ?

● Ce v-a plăcut?

● Ce nu v-a plăcut ?

● Ce anume ați dori să se organizeze ?

● Ne răspund cîțiva pionieri din clasele a III-a și a IV-a.

Colecția

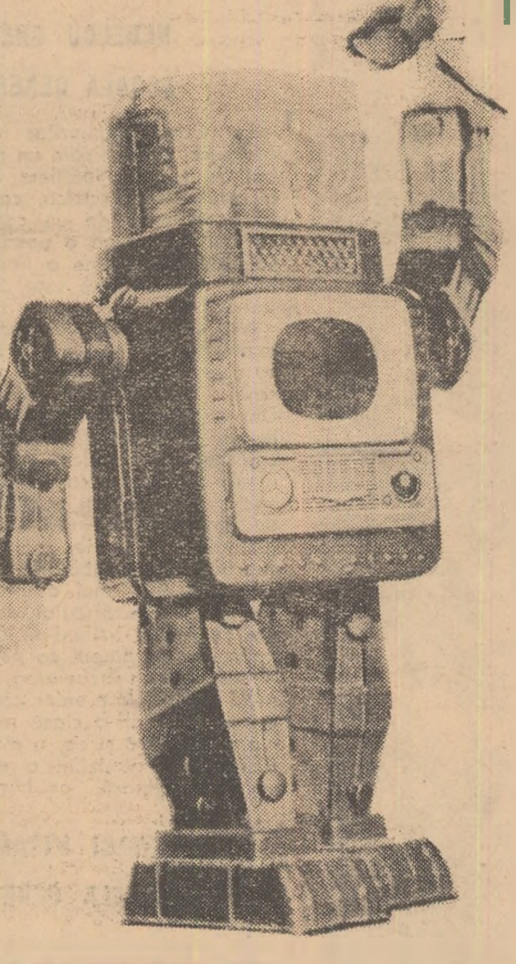
De cînd era mică Arvinte Elena asculta basmele bunicii, poveştile mamei, cîntecele mătuşilor. Şi toate-i plăceau. Poate de aceea le-a învățat pe de rost. Pe urmă a mers la școală, a învăţat să scrie, să citească lecţiile, dar şi multe, multe cărţi de poveşti. Şi-ntr-o zi, a observat că unele poveşti, cîntece, proverbe și zicători pe care le-a auzit de-a lungul anilor nu sînt în cărţi. Atunci i-a venit ideea întocmirii unei colecţii. Deocamdată nu are decît 220 de proverbe şi zicători, dar Elena caută mereu noi lucrări din folclorul local (comuna **Româneşti**, raionul **Hîrlău**).

Pe scenă... taraful pionieresc

Ropotul de aplauze i-a întîmpinat chiar de la începutul programului. Cei peste 300 de spectatori din comuna **Oprişor**, raionul **Vinju Mare** au ascultat cu plăcere melodiile interpretate, măiestria celor care cîntau la vioară (Acsinescu Dan, Prepeliță Pantelie, Burcă Petre, Silică Dan), la acordeon (Trușcă Ioan, Filip Mihaela, Niculescu Maria) la alte instrumente. Apariţia pe scena căminului cultural a noii formații — taraful pionieresc — a fost o bucurie a tuturor cooperatorilor şi bineînțeles, a copiilor.

SIN PE URMELE MISTERIOSULUI T

CAP. I. — O ULUITOARE DISPARIȚIE

Acum cîteva zile prietenul electronic al redacției noastre, m-a întîmpinat cu această întrebare :

— Ai auzit vreodată de misteriosul T. ?

— Nu, am răspuns, după ce reflectasem adînc. Cine e ?

— Ah, dacă aș ști ! Uite, citește...

Banda subțire și lucioasă a început să se depene cu un țăcănit egal, ca la biroul de mișcare dintr-o gară : Teribilul T a provocat de curînd uluitoarea dispariție și reapariție a pionierului Boca Iuliu din clasa a VII-A Școala generală nr 3, Piatra Neamț. Prefacerea lui în nevăzut, necunoscut, a durat 12 ceasuri".

— De necrezut, dragă Sin ! Cum s-a produs... dispariția ?

— Nu știu...

CAP. II. — UNDE CEAȚA ÎNVINUIRILOR SPOREȘTE ÎNGRIJORĂTOR

— E limpede, Sin. Dacă T. este amestecat în această întîmplare, înseamnă că misteriosul personaj e un răufăcător.

— Așa am crezut și eu Ca răspuns la o anchetă printre pionieri, am înregistrat și alte plîngeri împotriva lui :

Bril Lidia, din clasa a VII-a A a Liceului nr. 3, Bacău : „Mărturia mea capătă greutate, dacă vă gîndiți că cea mai mică notă pe care o am este un 9 la educație fizică. În clasa noastră, pe trimestrul II au fost 7 corigenți. Și eu, din pricina lui T. nu pot să-i ajut pe colegii rămași în urmă. Nu-mi vor vedea schemele pentru sistematizarea materiei la istorie, îmbogățite cu completări pe marginea paginii T. mă silește să par egoistă, deși nu sînt așa".

Mocanu Constantin, clasa a VII-a A, din comuna Traian, regiunea Bacău: „Visul meu este să devin electrician, dar din pricina acestui T. cu care nu mă împac niciodată, n-am putut să-mi pregătesc lecția tocmai la... fizică. A trebuit să chiulesc de la oră. Din grabă, mi-am uitat ghiozdanul în bancă. Deci, n-am învățat nici pentru a doua zi"...

Butucaru Dumitru, clasa a VI-a A, Liceul „G. Bacovia", Bacău : „T. mă persecută cu teama să nu-mi stric notele. Este neînduplecat Nu pot să-mi țin lucrurile în ordine. Prefer să stau singur în ultima bancă, pentru ca să nu scap un singur cuvînt din explicații, și cu toate că sînt președinte de detașament, nu pot să iau nici o atitudine față de indisciplinați".

Am citit cu atenție aceste învinuiri aduse formidabilului T. Dar majoritatea benzilor lucioase înregistrate de prietenul Sin, contraziceau cu hotărîre această fațetă a misteriosului T, prezentîndu-l în cu totul altă lumină.

Maria PETRE

(Continuare în pag. 3-a)

Prietene, îți amintești ?

de Petre LUSCALOV

Ne-am întîlnit pentru prima oară anul trecut, într-un sfîrșit de noiembrie. Eram pe malul lacului. Nu prinsesem nici un pește și, de ce să mint, așteptam cam demult...

Și-ai apărut tu, mic, oacheș, cu ochi negri, vii și uimiți, îmbrăcat într-o scurtă de doc, cenușie, în pantalonași albaștri.

— Ai prins ceva, nene ?

— N-am prins, puștiule. ți-am răspuns.

— Cu ce dai ?

— Cu mămăligă...

M-ai privit lung. Pe buze ți-a înflorit un zîmbet ștrengăresc, șiret :

— Și vrei să prinzi ?

— Bineînțeles...

— Atunci stai puțin...

După un sfert de ceas, te-ai întors, cu o cutie de conserve în mînă. Te-ai oprit lîngă mine și mi-ai spus :

— Strînge lansetele și vino cu mine.

Ne-am oprit lîngă o salcie uscată.

BLOC NOTES

Ai scos din cutie o rîmă șerpească și mi-ai întins-o :

— Pune în cîrlig rîma asta și-aruncă cîrligul lîngă salcie.

Peste cinci minute am „înțepat" primul crap. Apa a explodat. Firul s-a întins și a început să fluiere. Dar a rezistat, m-ai ajutat să scot crapul, cu ajutorul mincioculul. S-a zbătut și te-a stropit din cap pînă în picioare.

Apoi l-ai vîrît în juvelnic. M-ai privit așa, ud și înfrigurat cu ochii tăi negri, limpezi, și m-ai întrebat zîmbind :

— Te bucuri c-ai prins nene ?

— Ce să mai vorbim, puștiule..

— Da' niște struguri nu vrei ?

Mi-era o sete teribilă. Ți-am răspuns, vîrînd mîna în buzunar :

— Aș mînca. E o vie pe aici ?

Te-ai întors și iar ai luat-o la picior, lipa-lipa, înspre sat, și te-ai

(Continuare în pag 7-a)

ANCHETA NOASTRĂ:

CE PĂRERE AVEȚI DESPRE ACTIVITATEA PIONIEREASCĂ DIN ȘCOALA VOASTRĂ?

Zilele trecute, reporterii noștri Elena Skibinski, C. Diaconu și Ilie Traian au vizitat cîteva școli din țară, adresînd unui mare număr de pionieri din clasele a III-a și a IV-a următoarele întrebări :

1 CE NE PUTETI POVESTI DESPRE ACTIUNEA PIONIEREASCĂ LA CARE ATI PARTICIPAT CU CEA MAI MARE PLACERE ?

2 SÎNT SI ACTIUNI PE CARE LE SOCOTITI NEINTERESANTE ? DE CE ?

3 CE ATI DORI SA SE ORGANIZEZE ÎN DETAȘAMENTUL SAU ÎN UNITATEA VOASTRĂ ?

Iată, mai jos, cîteva răspunsuri :

LUPU LILIANA, CLASA a III-a C, ȘCOALA GENERALĂ „PETRU GROZA"-DEVA

1 În ziua de 7 mai, ne-am strîns cu toții într-o poieniță, la marginea noului cartier Gojdu. Am adunat ramuri uscate din pădure și am clădit cu ele un rug mare, înalt. Cînd a început să se însereze, i-am dat foc. Cum se mai înălțau flăcările, cum mai trosneau lemnele și cum mai zburau scînteile împrejur! Acolo, în fața focului am recitat poezii închinate partidului, am cîntat, am dansat. Au urmat, apoi, jocurile distractive. Ce-am mai rîs, cu toții, cînd colegul nostru Cociorba Gabriel, legat la ochi, a luat drept scaun un... lighean cu apă! Focul de tabără mi-a plăcut mult pentru că a fost frumos, interesant și tare vesel.

2 Se întîmplă cîteodată să discutăm și în adunările de grupă, și în cele de detașament, același lucru. Așa a fost cînd am analizat situația la învățătură la sfîrșitul trimestrului II. Mie nu-mi place de loc să fac un lucru de două ori și mi se pare că nici colegilor mei.

3 Să facem cît mai multe activități așa cum a fost focul de tabără. Să organizăm carnavaluri în care să apărem în costume caraghioase și în tot felul de culori. Mi-ar place să avem și seri de basme.

JULEA STELIAN, CLASA a IV-a, ȘCOALA GENERALĂ DIN COMUNA SINTUHALM, REGIUNEA HUNEDOARA

1 Mult timp am să-mi amintesc de excursia pe care-am făcut-o, vara trecută în țară, cînd am vizitat multe localități, printre care Deva, Sarmisegetuza, Sibiul, insula Ada-Kaleh. Mi-a plăcut excursia aceasta pentru că mi-a dat prilejul să văd, cu ochii mei, multe din lucrurile pe care le învățasem la istorie, la geografie. În excursie am adunat multe plante și multe pietre.

2 Vara, la școala noastră, avem tabără locală. Dar mai în fiecare zi de program facem cam aceleași activități, adică mergem în excursie în împrejurimi, jucăm volei și fotbal, sau citim basme. După un timp, nu prea mă mai trage inima să vin la tabără, pentru că sînt copii puțini, unii întîrzie, și uneori plecăm acasă fără să fi făcut nimic.

3 De felul meu sînt cam mic, dar să vedeți cît de departe trimit mingea cînd o șutez! Și-am învățat să și driblez. Îmi place fotbalul și voleiul, și... Îmi place

sportul. Aș vrea să ne întrecem și la fotbal, și la volei, și la fugă, și la groapa cu sărituri!... Numai în niște întreceri sportive organizate aș putea să-mi dau seama dacă am sau nu talent de sportiv.

MACOVEI ADRIAN, CLASA a IV-a B, ȘCOALA GENERALĂ Nr. 9, PITEȘTI

1 Îmi plac mult jocurile vesele. Ne-am jucat într-o zi „Recunoaște-te singur". Mă bufnește rîsul cînd mi-o amintesc pe Luminița, privindu-ne mirată, întîrziind să alerge. Nu știa că despre ea era vorba.

2 Parcul nostru, Trivale, este foarte frumos. Însă, de cîte ori se planifică o excursie... nu ajungem mai departe de Trivale! Pornim într-acolo, mulți copii rămîn pe drum... În parc nu se organizează nimic, iar de văzut, noi am văzut totul, de mult. De cîte ori se aude de vreo excursie, ne facem planuri, ne gîndim cu nerăbdare ce-o să vedem, cum o să ne jucăm, dar excursie nu se face...

3 De mult mă gîndesc la bucuria ce-aș simți-o să pot vedea Dîmbovicioara. M-aș sui pe munte, m-aș juca de-a alpiniștii, aș vedea floarea de colț, aș găsi plante pentru ierbar, pietricele pentru pietrar...

DRUMEȚIE

RĂDULESCU ION, CLASA a IV-a B, ȘCOALA GENERALĂ Nr. 9, PITEȘTI

1 Nu de mult am făcut o vizită la IRAVICOP-Pitești, o frumoasă și modernă uscătorie de fructe și legume pentru export. Aici am aflat multe lucruri noi, interesante, pe care nu le mai văzusem pînă atunci. Totul era mecanizat. Mi-a plăcut că era chiar puțin distractiv. La sortarea ouălor o mașină electrică cu un fel de piciorușe nostime ridica ouăle, iar celor mai grele le dădea drumul într-o cutie, pe cele mai ușoare ducîndu-le mai departe. Ne-a lăsat și pe noi să lucrăm puțin.

2 La Casa pionierilor se dau multe serbări, dar nu toate sînt frumoase. Una dintre ele n-a avut decît recitări, și recitări pe care le mai auzisem de multe ori, tot acolo, de la aceiași copii. Pe la jumătatea serbării sala se golise. N-aveau cîntece, n-aveau jocuri, nu era orchestră. Ce să-mi placă?

3 Am văzut eu odată, la Sibiu, într-o vacanță, o piesă în care jucau copii, cu costume și măști de animale, ca la carnaval. Mie mi-ar place să fiu iepurașul...

NEDELCU GHEORGHE, CLASA a IV-a A, ȘCOALA GENERALĂ NR. 9, ORADEA

1 La Casa pionierilor ne pregătim să realizăm un robot de 1,80 m. înălțime, cu o celulă fotoelectrică, care la apropierea de un copil va „ști" să spună o poezie, va saluta, va pune o întrebare. Nu-i așa că este pasionant?

2 Noi vizităm multe muzee, expoziții. Așa s-a întîmplat cu o expoziție de pictură pe care am vizitat-o recent. Din păcate, noi n-am înțeles acele tablouri în care culorile erau ciudate și nimeni nu ne-a explicat nimic în legătură cu acest fel de pictură. Eu și toți colegii mei n-am înțeles mai nimic din aceste tablouri.

3 La sfîrșitul unei adunări de grupă am discutat despre ce fel de acțiuni să organizăm în timpul ce ne-a rămas pînă la încheierea anului școlar. Un pionier, care are o soră într-o clasă mai mare, pionieră și ea, a avut ideea să organizăm o excursie imaginară pe harta patriei. Noi am stat și-am cîntărit ce-i mai frumos: o excursie imaginară sau una reală. Noi am organizat turul orașului Oradea în au-

tocare. Ce-ar fi, au fost de părere copiii, dacă la sfîrșitul anului școlar am organiza o excursie adevărată, prin toată țara? Acum alcătuim itinerarul viitoarei noastre excursii, în care vom cunoaște mai bine chipul țării noastre.

COVACI MIOARA, CLASA a III-a A, ȘCOALA GENERALĂ Nr. 6, ORADEA

1 Acțiunea cea mai frumoasă, care a plăcut tuturor pionierilor a fost „Dialogul artistic între grupe". La acest concurs, fiecare dintre noi a trebuit să învețe cîte un cîntec, cîte o poezie și cîte un joc cu care am concurat.

De cînd cu „Dialogul" acesta artistic, fiecare pionier din grupa noastră, știe să cînte, să recite, să joace. Și asta e tare frumos.

2 Am vizitat fabrica de ciment, fabrica de bere, fabrica de ulei și altele. Noi mergem în multe fabrici, unde însă stăm prea puțin ca să putem înțelege procesul de producție. Și la un moment dat, ne trezim că încurcăm diversele procedee tehnice. Mai bine am merge în mai puține fabrici și-am sta mai mult acolo, să înțelegem bine ce se întîmplă cu fiecare fabrică pe care-o vizităm.

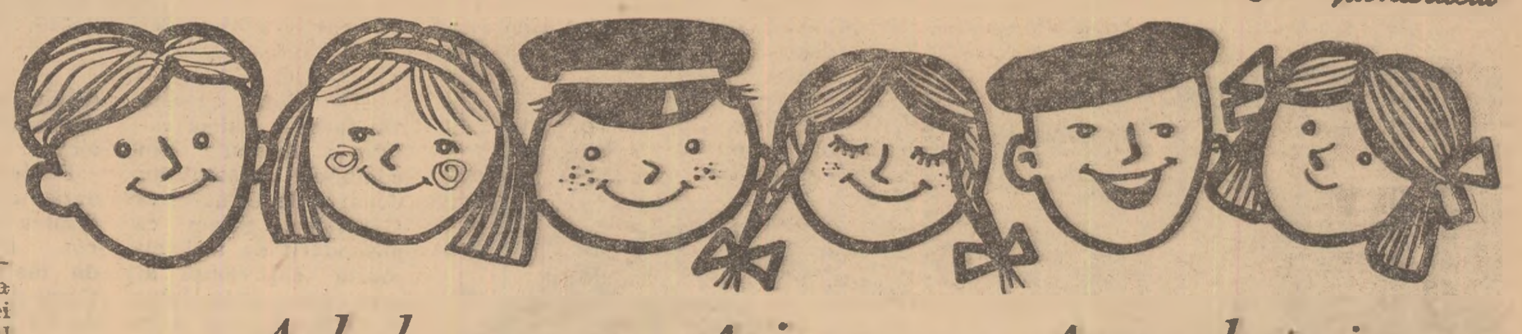
3 Ce bine ar fi dacă în școală s-ar organiza expoziții și concursuri cu cele mai frumoase lucrări ale copiilor: construcții, lucru de mînă și altele.

Dragi cititori, așteptăm să răspundeți și voi la cele trei întrebări. Trimiteți scrisorile pe adresa redacției, specificînd pe plic: Pentru ancheta „Scînteii pionierului". **Cele mai interesante scrisori vor fi publicate.**

CONCURSUL DE ADMITERE IN LICEU

După cum s-a mai anunțat, concursul de admitere în liceu va avea loc între 18-23 iunie. În vederea bunei desfășurări a concursului, Ministerul Învățămîntului a adoptat recent o serie de măsuri menite să asigure o mai exigentă verificare a cunoștințelor candidaților. Astfel, lucrările scrise la limba română și matematică — ale căror semnături sînt secrete - vor fi deschise după încheierea probelor orale.

La intrare în oral, candidații vor primi o fișă de examen, pe care vor fi trecute toate notele obținute la fiecare obiect, concomitent cu consemnarea lor în cataloage. Cît privește primirea în clasa a IX-a a candidaților care au obținut media minimă (identică cu a ultimului admis), selecția se va face ținînd seama și de media obținută la examenul de absolvire a școlii generale. Noțiunile pe care trebuie să le cunoască cei ce se prezintă la acest concurs sînt cele prevăzute pentru examenul de absolvire a clasei a VIII-a a școlii generale, la limba română, matematică și la limbile materne în școlile cu limbi de predare ale naționalităților conlocuitoare.

Adolescența își pune întrebări

Zilele trec ca un zbor de păsări. Și vin examenele. Bat la ușă grăbite cu tolba lor de întrebări care așteaptă răspunsuri. Te-ai pregătit îndeajuns? Vei merge la liceu sau la o școală profesională? Poți face față concursului? Ai crescut și trebuie să te gîndești de pe acum ce vei face în viață. Te-ai gîndit bine?

UN SIMPOZION ȘI CÎTEVA ÎNVĂȚĂMINTE

Elevii claselor a VIII-a de la Școala generală nr. 85 din raionul 23 August au primit în mijlocul lor pe academicianul profesor Miltiade Filipescu, pe inginerul Cornel Stănescu de la Uzinele 23 August, pe maistrul Ion Socaciu de la Grupul școlar 23 August, pe cîțiva absolvenți ai școlilor profesionale.

DIN CARTEA INIMII

Acad. prof. Miltiade Filipescu: Acum 50 de ani eram ca voi. Încercați să răsfoiți cu mine cartea acelor ani: războiul, incertitudinile, mizeria, meditațiile din care trebuia să trăiesc, lipsa unui cămin. Dar n-am dat înapoi. Eram într-un fel pregătit pentru schimbările neprevăzute, pe care mi le juca viața. Și aveam un ideal: acela de a ști, de a cunoaște. Și încă ceva: un echilibru de cunoștințe în trigonometrie, geometrie descriptivă, fizică, științele naturii, geografie, care mi-au folosit în specialitatea mea. Și voi trebuie să aveți un echilibru de cunoștințe bine dozat și un ideal fără de care nu puteți trăi. Indiferent ce specialitate vă veți alege, trebuie să știți să vă faceți folositori patriei. E tot ceea ce vă doresc din toată inima.

INGINER STĂNESCU CORNEL:

N-am cunoscut ce-i greul. De mic îmi plăcea să meșteresc cîte ceva. Cel mai mult mă pasiona electricitatea. Am terminat școala profesională ca electrician. Astăzi sînt inginer în aceeași specialitate. Nu mi-a lipsit nimic. Toți anii am fost bursier și singura mea răsplată era învățătura. Acum inginer fiind, îmi place să pun mîna pe șaibă la strung, îmi place să văd cum se încălzește metalul. Am o satisfacție în fiecare zi: de a vedea că din mîinile mele ies mici minuni care se adaugă la marile minuni ale țării.

MISCOCI DUMITRU (elev la școala de maiștri).

Nu există o meserie mai bună ca alta sau mai frumoasă decît alta. Absolvent al unei școli profesionale, sînt constructor de meserie și am umblat pe nenumărate șantiere. M-am bucurat de aprecierea tovarășilor mei de muncă și vreau să spun că această apreciere este primul stimulent de a da mai mult și mai bine.

...Să știi să ai un ideal în viață, să te bucuri de aprecierea oamenilor, să știi să servești acest ideal, să știi să răsplătești prin tot ceea ce faci condițiile minunate create de partid... Gînduri de viitor care vor înflori aievea, vor deveni fapte, și elevii claselor a VIII-a învață acest lucru de pe acum.

M. ALBOIU

SIN PE URMELE MISTERIOSULUI T

(Urmare din pag. 1-a)

CAP. III. — NECUNOSCUTUL CU O MIE DE FEȚE

Sin le adunase într-un dosar voluminos. De fapt, atunci cînd scrisese pe etichetă „Fapte pozitive în apărarea lui T", simțise că își pierde capul. De cînd se știa nu dăduse de o problemă atît de complicată. Bucevschi Adriana, din clasa VI A, Școala generală nr. 4 Piatra Neamț, se întrecea în laude: „Credeam că T. este vinovat, atunci cînd luam note mici. Am început un război cu el, și în loc să mă înfrunte, am descoperit că mă ajuta să-mi îndrept mediile. Am primit un 9 la gramatică, unde mergea cel mai greu, și numai lui îi datorez acest succes".

Darie Constantin și numeroși elevi fruntași din clasele a VI-a ale Liceului nr. 3 din Bacău semnau următoarele rînduri: „Pentru reușita ultimelor săptămîni de școală, este absolut necesar să-i acordăm lui T. importanța cuvenită: Golofteanu Constantin, din clasa a V-a B, comuna Traian, observa cu modestie: „Colegii mei spun că elevul Stagri Marcel s-a îndreptat pe acest trimestru datorită ajutorului meu. De fapt, l-am învățat numai să-l respecte pe T". Și așa mai departe...

CAP. IV. — SIN PLEACĂ IN CERCETARE ȘI IA INTERVIURI UNUI URS, UNUI CATALOG, UNUI PEȘTIȘOR ȘI UNUI RAFT CU CĂRȚI.

Începuse să mă doară și pe mine capul. Sin s-a ridicat deodată, și a rostit cu energie:

— Trebuie să plec la fața locului. Vreau să știu dacă cei ce-l învinuiau pe T. aveau dreptate, sau nu. Au început să-mi pară suspecți.

...De curînd, Sin s-a reîntors. Strălucea radios, cu toate becurile deodată.

— Cred că am rezolvat enigma multelor înfățișări ale lui T. Am vorbit cu un urs, din pădurile ce împrejmuiesc orașul Piatra Neamț. El mi-a spus că dispariția elevului Boca Iuliu nu a fost provocată de T., ci de lenea băiatului. Hotărîse ca mai degrabă să viețuiască în chip de Robinson Crusoe, decît să dea piept cu greutățile recapitulării. Drept pedeapsă, ursul i-a tras o sperietură, de a fugit acasă cu părul țeapăn. Cam la fel s-a petrecut și cazul lui Mocanu Constantin. Peștișorul din apa Siretului, ce mărginește comuna Traian, l-a văzut făcînd plajă. Catalogul mi-a șoptit în taină că Bril Lidia vrea să fie cea mai grozavă din toată clasa. Dorește ca T. s-o ajute la dobîndirea celor cîteva sutimi în plus la media generală, care ar consacra-o premiantă I. Bineînțeles, T. nu-i de acord, iar fata este veșnic obosită. Cît despre raftul cu cărți al lui Butucaru Dumitru, el a fost categoric: băiatul e răsfățatul mamei, răsfățatul clasei: s-a învățat cu minimum de efort. Principalul pentru el este să nu-l deranjeze nimeni.

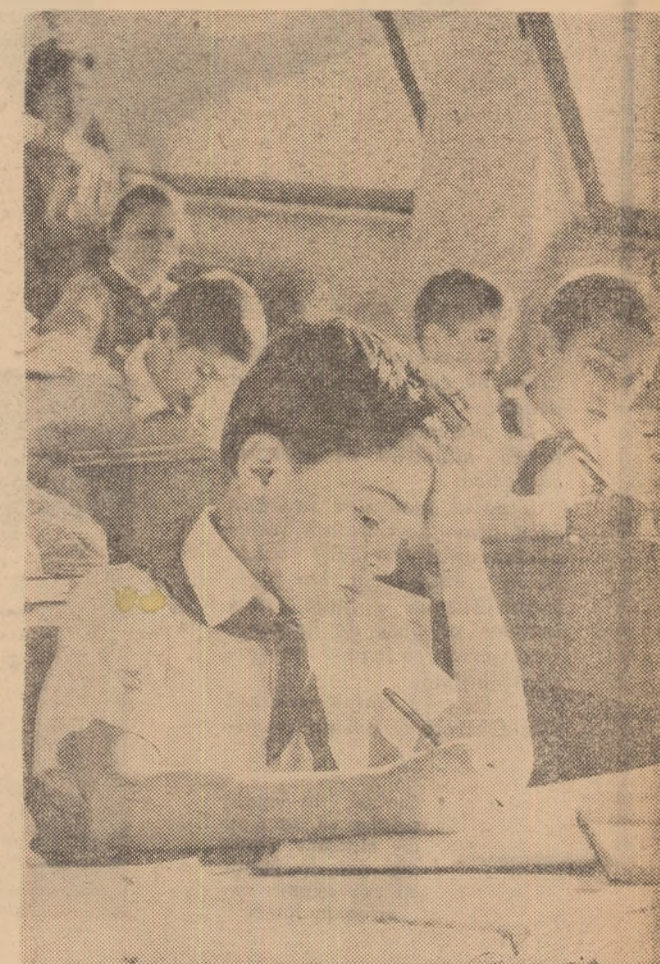
CAP. V. — IDENTITATEA MISTERIOSULUI T.

— ...Așadar, T. nu are nici o vină! Am exclamat eu. Faptul mă bucură, pentru că era lăudat de elevii silitori, pe cînd acuzațiile i-au fost aduse tocmai de... „restul" școlarilor.

— Într-adevăr. Amănuntul acesta mi-a servit și mie cheia enigmei.

— Totuși, dragă Sin, care este numele lui?

— TIMPUL!

Tezele — moment important în viața elevului.

Pățaniile lui Iliuță (X)

Dresorul

Desene: G. BURSCHI

O imagine grandioasă, demnă să fie reținută pe peliculă: aspect de la moderna uzină de mașini-unelte din București.

Ștefăniță transmite

...De data aceasta am făcut o scurtă călătorie într-una din comunele așezate nu departe de Dunăre, la Grădiștea. Știam că gospodarii de aici au multă experiență în creșterea animalelor și voiam să mai aflu de la ei lucruri noi.

— Se vede că n-ai mai fost de mult pe la noi — îmi spuse, zîmbind, secretarul comitetului de partid, Vasile Ghiță.

— S-au schimbat multe de-atunci. Cînd vei vedea, ai să te bucuri și tu alături de noi, adăugă inginerul agronom Gheorghe Drăgan.

Și am pornit toți trei într-o scurtă excursie spre marginea comunei. Într-adevăr, au cu ce se lăuda cooperatorii de-aici.

Pe locul unde altădată abia cu greu creștea grîul, au apărut niște grădini de toată frumusețea. Cresc acum pe aici fel de fel de legume. Roșiile au înflorit de mult.

— Ați avut de lucru, nu glumă...

— Mult, foarte mult. Mai întîi am îngrășat pămîntul cu azotat de amoniu. Apoi l-am irigat. Avem aici peste 370 de hectare pe care am adus apă din abundență.

— De unde ați adus-o?

— De aici, din apropiere, de la cîteva sute de metri. Există apă din belșug.

— În curind o să avem aici și orez. Locul e amenajat deja.

— Și va fi mare orezăria?

— Destul de mare: 63 de hectare. Dacă recolta va fi bună, mărim suprafața...

Am plecat, bucurîndu-mă din inimă de succesele frumoase ale gospodarilor din Grădiștea.

Șapte vulpi

— Și cum arată capcana?...

— O s-o vedem acuși. S-o luăm pe cărarea aceasta, la dreapta.

De jur-împrejur, pădure deasă, năpădită de hățișuri sălbatice.

Țipătul fazanilor se aude încă bine, deși ne-am îndepărtat mult de locul unde își au... împărăția. De fapt, împărăția lor e mult mai întinsă, pe sute de hectare, unde cresc și fazani în stare sălbatică.

— Uite-l! spune deodată Ilie Chirodea, tehnician fazanier, arătînd cu mîna o deschizătură de lumină în frunzișul des.

— O făzăniță, completează Ion Văduva, inginerul șef. Să așteptăm, trebuie să apară și fazanul!

Sub un stejar cu frunza groasă și lată cît palma, din ierburile crude, țîșnește un fazan, scînteindu-și o clipă coada aurie în luminiș.

Discuția revine la crescătorie, la cele două mari voliere rămase acum undeva în mijlocul pădurii, profilîndu-și albul de zăpadă pe fondul întunecat al copacilor.

— Ghimpații sînt renumiți în ce privește creșterea fazanilor...

— Da, spune inginerul șef. Avem șase sute de făzănițe. Adunăm ouăle cu coșul. Le-ați văzut în cuiburi. Săptămîna viitoare ies puii, prima serie. Atît fazanii aurii, cît și ceilalți, sînt foarte căutați peste hotare; în Franța, în Italia, unde îi exportăm.

— O îndeletnicire frumoasă, remarc.

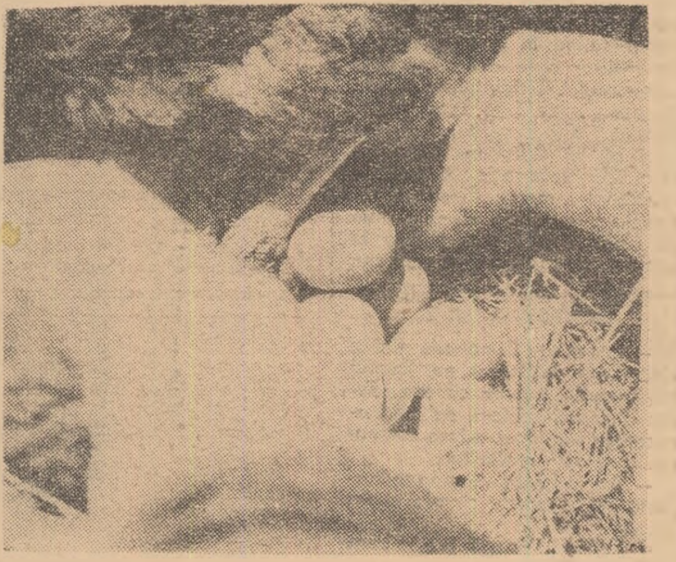
— Așa-i, numai că... Sînt cam pretențioși la creștere fazanii, necesită o îngrijire foarte atentă. Și apoi, au mulți dușmani — nevăstuicile, vulpile. Dar... iată capcana!

Capcana, de prins vulpi, se află la o margine de pădure. Inginerul o cercetează cu atenție, verifică dacă funcționează bine. Apoi, mîngîind pușc[...] zice:

— Capcanele. [...] nu avem nevoie [...] vă spun o întî[...] un pădurar de [...] Bran Stancu. Să [...] a păcălit el șapt[...]

Pădurarul des[...] vizuină de vulpe[...]

S-a apropiat c[...]

Curînd, în coaja subțire se va auzi un ciocănit ușor: alți pui de fazan își vor anunța sosirea în lume.

Așa arată o capcană de prins vulpi. În fotografie: Ion Văduva, inginerul șef al Ocolului silvic Ghimpați — București.

Foto: Gr. PREPELIȚA

OMUL CU HALAT ALB

Pe inginerul Aurel Mihalache n-ai să-l găsești aproape niciodată în birou. Doar dimineața, cînd vine la lucru, zăbovește cîteva minute. Pînă-și îmbracă halatul imaculat și termină de cercetat calendarul de pe masa de lucru. În rest, colindă laboratoarele, urmărește experiențele ce se fac la serviciul de cercetări al fabricii, stă aplecat minute în șir în fața microscopului urmărind atent viața nevăzută cu ochiul liber a milioanelor de microorganisme dătătoare de sănătate...

Cu ani în urmă, cînd a început lucrul aici, la Fabrica de antibiotice din Iași, Aurel abia absolvise școala profesională. Își realizase astfel o dorință din copilărie, aceea de a deveni strungar.

Nici nu bănuia că va îndrăgi cu și mai multă pasiune chimia și că nu peste mulți ani va deveni chimist, și încă inginer.

— Cînd îți place, chimia îți dezvăluie o mulțime de taine, te face să pătrunzi cu ușurință în lumea nevăzută a moleculelor, atomilor — spune Aurel Mihalache. Mie mi-a plăcut chiar din primele zile ale sosirii mele aici în fabrică, de cînd am intrat în primul laborator și am privit din curiozitate cîteva lame cu substanțe sub microscop. Și... mai e ceva... E vorba de oameni. Cînd mergeam să verific cîte o instalație îi priveam cu admirație. Zile și luni întregi de căutări, de experiențe, răbdare... perseverență — ca să ajungă la un rezultat.

Căci îți trebuie multă răbdare să veghezi drumul firicelelor de ciupercuțe microorganice pe care le cultivi mai întîi într-o eprubetă nu mai mare decît un creion, pînă la recipientele de 10 tone de unde se scot cele mai diferite antibiotice în cantități de zeci și sute de kilograme.

...Aurel Mihalache, după ce a absolvit cu bine liceul, a pătruns și în lumea plină de mistere a chimiei, învățînd cu perseverență în cei 5 ani cît au durat studiile la facultatea de chimie.

Acum el, băiatul timid de altă dată, care privea fascinat experiențele din laborator, e unul dintre inginerii fruntași ai fabricii, e comunistul Aurel Mihalache.

Ecaterina ROȘCA

Mulțumim...

Nu demult, elevii școlii noastre au avut o nouă bucurie - au primit un aparat de proecție cu banda de 16 mm. Acum, unele lecții vor fi însoțite de filme. De altfel, școala noastră posedă și alte aparate, care într-un fel sau altul, ne ajută în însușirea cunoștințelor - magnetofon, diascop, radio, picup etc.

Mulțumim Întreprinderii de material didactic București pentru aparatele de calitate pe care le fabrică.

Ani Gheorghe cl. VII-a A,
comuna Feldru, raionul Năsăud.

LA ZI

În zilele de 19, 20 şi 21 mai orele 16,30 Teatrul „Ţăndărică" din Bucureşti prezintă pentru voi în sala din Calea Victoriei spectacolul cu piesa „Catia şi crocodilul".

Neobişnuitele peripeţii ale lui „Guliver în ţara păpuşilor" le veţi putea vedea în aceleaşi zile la orele 17 în sala din str. Academiei. Îşi vor da concursul mînuitorii Brînduşa Silvestru, Iustin Grad, Gheorghe Fundătură, Mihail Prujinschi, Gheorghe Popovici şi alţii.

Peste 2 000 de pionieri din Sibiu îşi petrec clipe plăcute la „Casa visurilor împlinite" cum obişnuiesc să spună Casei pionierilor din oraş.

În cadrul celor 17 cercuri existente ei îşi pot dezvolta aptitudinile în cele mai diferite domenii ca : pictură, fotografie, literatură, tehnică, artă populară, aeromodele, navomodele. Noul cineclub „Pionierul" a prezentat nu de mult prima sa producţie, filmul „Adriana şi-a găsit prieteni adevăraţi". Cel de-al doilea film la care lucrează pionierii cineclubului se va intitula „Meciul va fi cîştigat".

Nu de mult, Muzeul regional de ştiinţe naturale din oraşul Galaţi şi-a completat colecţia cu noi exponate.

Au fost expuse aici încă 15 păsări naturalizate, peste 100 de insecte şi alte 100 diferite exemplare de plante pentru ierbar pe care pasionaţii de ştiinţe naturale le pot vedea aproape zilnic.

...păcălite

palma,
...teodată,
...ele. Să
...re. Cu
...nostru,
...eţi cum
...lpi !...
...erise
...echea la

gura de intrare şi a ascultat. A auzit un foşnet. Erau vulpi înăuntru !...

A scos luminarea fumigenă pe care o avea în taşca de piele, a aprins-o şi a lipit-o de un ciot pe care l-a împins uşor în vizuină. Cu puşca în mînă, s-a dus tiptil la gura de ieşire şi a aşteptat.

N-a trecut mult şi, o dată cu primele firicele de fum, şi-a făcut apariţia, lipită de pămînt, cercetînd aerul cu botul ascuţit, o vulpe ; un pui cu blana roşcată şi ochii şireţi. Pădurarul s-a repezit cu mîinile, l-a prins şi l-a vîrît într-un sac.

S-a apropiat iar de gaură şi a continuat să aştepte, nemişcat. Deodată, din fum, a apărut o altă vulpe, tot mică, apoi încă una, şi încă una : cinci pui de vulpe, care, rînd pe rînd, şi-au luat locul în sac.

— ...Cu vulpile bătrîne, vulpoiul şi vulpea, a fost mai greu. Nu voiau să iasă. Pînă la urmă, n-au avut încotro — tot în sac au ajuns !

Şirete or fi vulpile, dar se mai întîmplă să fie şi ele păcălite. Aşa cum le-a păcălit pe cele şapte, Bran Stancu, pădurarul.

Al. Dinu IFRIM

O scrisoare neobişnuită

„Vrem să arătăm lumii adevărata faţă a poporului american" — declarau cetăţenii americani la demonstraţiile împotriva războiului din Vietnam. Atunci au hotărît colectarea de îmbrăcăminte, păpuşi şi dulciuri pe care să le trimită copiilor din Vietnamul de Sud...

Dragă Mary,

Îţi scriu eu Baby, păpuşa la care ţineai atît de mult cu cîteva luni în urmă.

Şi cred că aveai motive foarte serioase să mă preţuieşti, pentru că nu eram o simplă păpuşă care spune mamă. Te salutam în fiecare zi, cu un good morning cristalin, eram în stare să fac şi cîţiva paşi...

Dar, în sfîrşit, sînt o păpuşă modestă şi nu vreau să-ţi reamintesc toate calităţile mele.

Totuşi, am să-ţi mai amintesc una : Am învăţat de la tine să preţuiesc adevărul. Şi tocmai adevărul vreau să-l aflu.

Îţi aminteşti Mary ? Era o seară de decembrie posomorîtă şi rece. Aşteptam ca de obicei să mă ei cu tine la culcare. Începusem să mă plictisesc. Tocmai atunci ai intrat tu în cameră, grăbită, m-ai curăţat, mi-ai aranjat cu grijă buclele, apoi m-ai privit drept în ochi, spunîndu-mi :

— Baby, astă seară o să ne despărţim pentru totdeauna.

Dar te rog foarte mult să nu fii tristă. Ascultă-mă cu atenţie. Ai să pleci cu multe alte păpuşi şi jucării de tot felul într-o călătorie îndepărtată cu trenul, cu vaporul.

Dar ai să întîlneşti în drum multe ţări şi mări, oraşe care mai de care mai frumoase.

Ţine minte însă — ţara în care trebuie să ajungi se cheamă Vietnamul de Sud. Dacă ai să debarci acolo într-o seară şi ai să vezi cerul străbătut de lumini multicolore, să nu te bucuri. Ceea ce ai să vezi nu sînt jocuri de artificii, sînt rachete militare. Iar bubuiturile sînt exploziile bombelor care distrug case şi omoară oameni. Pentru că acolo, în Vietnamul de Sud este un război îngrozitor. Asta am aflat-o cînd m-a luat mama la demonstraţia la care multe mame şi taţi americani strigau că este o ruşine războiul pe care americanii îl duc în Vietnam, că acolo mulţi oameni mor nevinovaţi, dar poporul este viteaz şi luptă pentru eliberarea patriei. Atunci, mulţi s-au hotărît să trimită în Vietnam îmbrăcăminte şi jucării pentru copii, ca semn că sînt alături de patrioţii vietnamezi şi că îi dezaprobă pe cei care împrăştie moartea în această îndepărtată ţară. Mîine dimineaţă trimitem şi noi pachetul nostru. Dintre toate jucăriile mele, te-am ales pe tine, Baby, pentru că te iubesc şi o dată cu tine îi trimit fetiţei vietnameze, căreia îi vei fi dată, o parte din inima mea...

...Aşa mi-ai spus atunci, Mary, apoi m-ai sărutat şi m-ai aşezat în cutia mea albastră. E adevărat că am călătorit, dar nu chiar peste mări şi ţări cum mi-ai spus tu. Era vorba ca de Anul Nou să ajungem în Vietnam. Dar au trecut cîteva luni şi noi zacem aici, într-un depozit. Multe pachete s-au desfăcut. Acum cîteva zile, un soldat american s-a împiedicat de cutia mea şi mi-a tras una cu piciorul, cu atîta furie, de-am crezut că nu mai scap cu viaţă. Am sărit repede din cutie şi m-am ascuns printre celelalte jucării. Acum te cred că aceşti oameni sînt în stare să omoare copii nevinovaţi, dacă se războiesc pînă şi cu păpuşile.

De acolo, de unde zăceam ascunsă, am auzit doi militari vorbind. Îţi scriu şi ţie, care poate vei pricepe vorbele lor.

Spuneau rîzînd că nu au „cu ce transporta" pachetele (adică pe noi) în Vietnamul de Sud, pentru că vasele sînt „ocupate" cu o încărcătură mult mai preţioasă : arme.

Iar avioane nu au nici atît, pentru că ele transportă bombe. Eu sînt o păpuşă şi nu înţeleg, Mary : oare armele vor duce copiilor vietnamezi mai multe bucurii decît noi, păpuşile ?!

Te rog să-mi răspunzi urgent pe adresa : Depozitul Lagărului militar din statul Utah.

Te sărută păpuşa ta, Baby

Pentru conformitate
Constanţa NICULESCU

PE INSULA LUI ROBINSON CRUSOE

Un nimb de legendă înconjură Insulele Juan Fernandez, aflate în largul Oceanului Pacific : aici a naufragiat şi a vieţuit acum peste două sute de ani cel care avea să fie imortalizat de Daniel Defoe în celebra sa carte „Viaţa şi aventurile lui Robinson Crusoe".

Atras de romantismul acestor locuri, ziaristul Enrique BELLO le-a vizitat recent, însemnările pe care vi le prezentăm în paginile de faţă fiind rodul acestei călătorii.

Alexander Selkirk s-a născut în anul 1680, în Scoţia. După ce învăţă atît cît să nu fie considerat prost, porneşte să cutreiere mările. Cîţiva ani mai tîrziu este marinar pe o corabie care, surprinsă de furtună în Strîmtoarea Drake, ajunge la Capul Horn cu pînzele sfîşiate. După ce se opreşte la Punta Arenas pentru repararea stricăciunilor, ancora mai este coborîtă o dată la Valparaiso, apoi corabia se îndreaptă mai departe spre nord. Vînturile însă nu i-au fost prielnice şi micul vas a fost împins încet spre largul Pacificului. După multe zile de plutire pe ocean, marinarul Selkirk şi căpitanul său, amîndoi beţi turtă şi destul de flămînzi, zăresc o insulă necunoscută lor (deşi descoperită anterior de spaniolul Juan Fernandez).

Alexander Selkirk era furios pe căpitanul său, care la rîndul lui nu-şi mai putea suporta marinarul ; corabia devenise prea mică pentru amîndoi. Nu se ştie dacă în afara efectului cantităţilor de rom pe care le consumaseră mai existau şi alte motive de neînţelegere ; fapt cert este însă că, văzînd pămînt la orizont, căpitanul l-a băgat pe marinar într-o barcă şi, după ce i-a aruncat un sac cu provizii şi un arc cu săgeţi, l-a lăsat în voia soartei.

Amănuntele acestei poveşti vă sînt însă pe larg cunoscute din „Viaţa şi aventurile lui Robinson Crusoe", deşi între aventura adevărată, trăită de marinarul Selkirk, şi cartea scrisă de Daniel Defoe există destule deosebiri.

Selkirk a vieţuit pe insulă timp de patru ani — aproape 1 500 zile — într-o singurătate deplină, căci urmele pe care le-ar fi găsit Robinson şi care l-au dus la indianul Vineri sînt rodul imaginaţiei scriitorului englez. Pe atunci nu existau pe Juan Fernandez nici indieni şi nici alte fiinţe omeneşti ; mult mai tîrziu insulele, aparţinînd Republicii Chile, au fost populate de un mic număr de cetăţeni ai acestui stat.

Dar să ne întoarcem la Selkirk. Rămas singur, scoţianul nostru se frămînta cu gîndurile sale şi lupta cu serioase greutăţi. Ducea lipsă atît de unele alimente — mai ales de cele de origine vegetală — cît şi de apă. Se putea bucura însă pe deplin de bogăţiile mării ; cînd se plictisea de atîta peşte, prindea o capră sălbatică şi-şi mai schimba meniul.

Cu timpul Selkirk a străbătut insula de la un capăt la altul, croindu-şi drum prin vegetaţia luxuriantă. De pe vîrful numit, după forma sa, Muntele Nicovala, naufragiatul scruta orizontul în speranţa de a descoperi vreo corabie. El întreţinea permanent un foc de semnalizare care putea fi observat de departe.

Trecuseră patru ani de cînd căpitanul îl abandonase în voia soartei, cînd într-o zi Selkirk zări de la postul său de observaţie silueta albă a unei corăbii cu pînze care se îndrepta direct spre insulă.

Comandantul ambarcaţiei era navigatorul englez Wood Roger. Întîlnirea a fost emoţionantă. Alexander Selkirk, bărbos şi sălbăticit, plîngea de fericire că va putea revedea în sfîrşit pămînturile reci ale patriei sale.

S-a vorbit mult despre viaţa lui Selkirk după înapoierea în ţară, dar toate aceste povestiri pălesc în faţa marii sale aventuri de pe insula pustie.

★

Cu douăzeci de ani înaintea lui Selkirk s-a născut la Londra Daniel Defoe. Dotat cu o fantezie de o rară bogăţie, Defoe a devenit un cunoscut orator şi om politic. Ceea ce însă l-a făcut nemuritor a fost opera sa literară. Daniel Defoe a scris mai multe cărţi, dar una dintre ele — „The Life and Strange Surprising Adventures of Robinson Crusoe of York", apărută în 1719 la Londra — le-a umbrit pe toate celelalte. Oare cîte ediţii au apărut de atunci ? Nu se ştie numărul exact. O generaţie după alta, milioane şi milioane de cititori, în toate limbile, pe toate meridianele, au devorat „best-seller"-ul tuturor timpurilor.

(continuare în nr. viitor)

Din trecutul Pămîntului (III)

MUNȚII ȘI FORMAREA LOR

Prof. dr. docent MIRCEA ILIE laureat al premiului de stat

Știm cu toții ce sînt munții: părțile cele mai înalte și mai stîncoase de pe fața Pămîntului, care străbat continentele formînd lanțuri și arcuri. Măreția lor impunătoare se datorește în mare măsură vîrfurilor semețe și culmilor prăpăstioase ascunse în nori sau învăluite în puful zăpezilor și cristalul ghețurilor.

Lanțurile muntoase nu s-au format însă într-un singur moment și au rămas neschimbate, cu înfățișarea de atunci. Munții au rezultat dintr-o evoluție desfășurată în timp și pe toată suprafața Pămîntului. Astfel, acum 300 milioane ani s-au ridicat munții noștri cei mai vechi din mijlocul Dobrogei. După 100 milioane ani au apărut munții Grecilor și Măcinului. Carpații s-au înălțat treptat începînd acum 70 milioane ani, și au continuat să se ridice pînă aproape de apariția omului.

După cum nu toți munții au apărut deodată, tot astfel ei nu s-au format în același chip. Unii au ieșit din fundul mărilor prin încrețirea stratelor depuse acolo (munți de cutare), alții au rezultat din ridicarea la înălțimi mari a unor platouri vechi (munți din platou), iar alții se înalță sub privirile noastre prin aducerea la suprafață pe coșul vulcanilor a materiilor topite (lave) din interiorul Pămîntului (munți vulcanici).

Cum au rezultat munții de cutare *din care face parte cea mai mare întindere a lanțurilor carpatice.*

Călătorind pe Valea Prahovei, între Posada și Sinaia, vedem stive groase de strate puternic încrețite, de unde presupunem că lanțurile muntoase au trecut prin frămîntări puternice în timpul formării lor.

Să vedem cum s-a petrecut transformarea stratelor orizontale depuse pe fundul mărilor vechi în stratele încrețite ale munților.

Prin roaderea continuă a continentelor de către apele curgătoare aceste straturi devin mai ușoare din care cauză ele încep să se ridice. În schimb prin îngrămădirea sfărîmăturilor de stînci rupte mările se îngreunează și se scufundă cu încetul. Din acest joc de balanță, de ridicare și coborîre, blocurile continentale se apropie între ele. Stivele groase aflate pe fundul mărilor, sînt strînse, cutate și ridicate la suprafață sub forma de lanțuri muntoase.

Vedere din Alpi. (Munți de cutare),

Mai de mult Africa, apropiindu-se de Europa, a strivit depozitele Mării Mediterane vechi, le-a cutat și ridicat la suprafață dînd naștere lanțului muntos al Alpilor.

Cutările munților s-au petrecut deci, ca și cum o menghină ar fi strîns în fălcile sale un material plastic forțîndu-l să se încrețească și să se ridice peste marginile ei.

Măsurătorile făcute de oamenii de știință arată că și astăzi continentele se ridică și se apropie între ele.

Munții de podiș *au provenit din ridicarea podișurilor vechi (Colorado), în lungul unor crăpături uriașe, prin mișcările încete și de durată ale scoarței Pămîntului. Aceste mișcări se observă și astăzi pe coastele Norvegiei, Olandei și Italiei. Pescarii au fost primii observatori, care și-au dat seama de ridicarea domoală a uscatului prin faptul că, locurile de ancorat ale corăbiilor, cunoscute de înaintașii lor, nu mai puteau fi folosite din cauza stîncilor primejdioase, apărute în urma ridicării uscatului.*

Munților vulcanici, *care se înalță și dispar sub ochii oamenilor, li s-au descifrat ușor originea. Ei se înșiră în lungul crăpăturilor adînci ale munților tineri și se datoresc venirii de la adîncimi mari a unei topituri (lave) împinsă afară de puterea gazelor care o însoțesc. Păturile de lavă curse una peste alta fac să se înalțe, zi de zi, un munte înalt de mai multe sute de metri.*

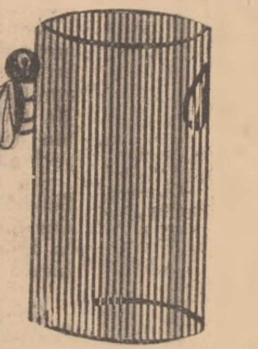
Munții vulcanici activi au forme conice, stau răzleți (Stromboli, Vezuviu, Etna). Ei produc distrugeri și pagube mari în timpul erupțiilor. Vulcanii vechi sînt de obicei strînși și formează lanțuri întinse (Harghita, Călimani, Gutii). Aceștia conțin vine puternice (filoane) de aur, argint, plumb, zinc etc. așa cum se cunosc în Maramureș (Baia Mare, Baia Sprie) și în Munții Apuseni (Brad-Secărîmb, Zlatna, Abrud).

Istoria lungă și plină de frămîntări a munților de cutare ne arată cum ei au provenit din depunerea înceată și îndelungată a stivelor de strate în mările vechi, care au fost aduse repede la suprafață în urma încrețirii lor prin strînsoarea între blocurile continentale.

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

DESPRE MATEMATICĂ ÎN GENERAL ȘI MATEMATICA DISTRACTIVĂ ÎN SPECIAL

Trăim într-o epocă în care fiecare zi înseamnă noi realizări. Supunerea atomului, pătrunderea sateliților și rachetelor în tainele cosmosului, minunate izbînzi ale omului în fața naturii, au fost cucerite cu ajutorul științei și tehnicii. Întotdeauna știința și tehnica au fost ajutate de matematică. De aceea se acordă o importanță atît de mare matematicii. Studiul matematicii este necesar nu numai celor ce-și vor alege o profesiune cu caracter tehnic; sînt cunoscute aplicațiile matematicii în cele mai diverse domenii ca biologia, medicina și chiar lingvistica și nu numai atît. Matematica disciplinează mintea, contribuie la formarea gîndirii logice, a spiritului de observație, perspicacității, calități atît de necesare în viața de toate zilele. Iar viața zilnică, la rîndul ei, ne pune la tot pasul

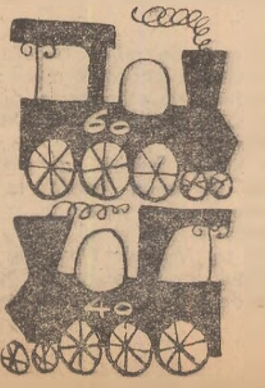

întrebări, ne dă prilejul să rezolvăm probleme, care, uneori, pot îmbrăca forme foarte atractive.

Închipuiți-vă că pe masă se găsește un borcan de sticlă cilindric, iar pe *peretele interior* a rămas uitată cine știe cum o picătură de miere, la distanța de 3 cm de gura borcanului. Pe *peretele exterior*, în punctul diametral opus, s-a așezat o muscă — ea vrea să ajungă la picătura de miere pe drumul cel mai scurt. Pentru a-l găsi ar trebui însă unele cunoștințe de geometrie ce depășesc un cap de muscă... Vreți s-o ajutați voi? Înălțimea borcanului este de 20 cm., iar diametrul său de 10 cm.

Sînt unele probleme pentru a căror rezolvare nu sînt necesare calcule complicate, ci perspicacitate și multă atenție (de altfel, atenția este unul din secretele matematicii). Iată o astfel de problemă:

Un tren a pornit din București spre Brașov cu o viteză de 60 km/h fără oprire.

În același moment, un alt tren a pornit din Brașov spre București cu o viteză de 40 km/h (de asemenea fără oprire).

Care va fi distanța dintre trenuri cu o oră înaintea întîlnirii lor?

Să nu cumva să vă lăsați păcăliți și să încercați cine știe ce socoteli sau să vă gîndiți că datele problemei poate nu vă sînt suficiente. Lucrurile sînt simple: oriunde s-ar întîlni cele două trenuri, cu o oră înainte ele mai au de parcurs: primul 60 km, al doilea 40 km. Deci, distanța dintre ele este de 100 km.

Numerele prezintă multe proprietăți interesante; unele din ele ar putea forma adevărate „galerii de curiozități". În afara acestui aspect există un altul deosebit de important: cel al simplificării unor calcule matematice pe baza cunoașterii proprietăților numerelor.

Se spune că, pe

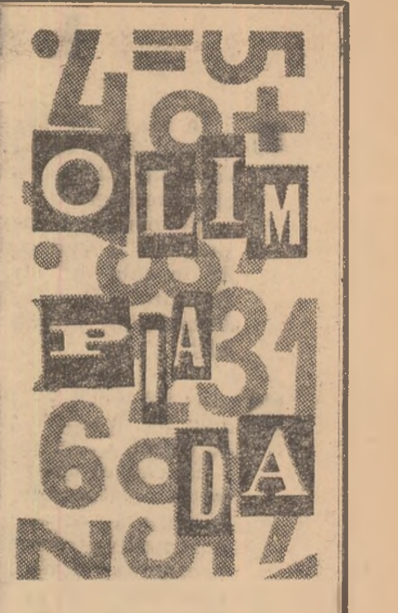
cînd avea nouă ani, Gauss (care a devenit mai tîrziu unul din cei mai mari matematicieni germani) a fost pus de profesorul său de matematică să afle suma numerelor întregi de la 1 la 100, adică: $1+2+3+4+ \ldots +99 +100$. El a găsit imediat o soluție ingenioasă, care i-a îngăduit să afle foarte repede soluția căutată. A observat că adunînd primul număr cu ultimul, al doilea cu penultimul, ș.a.m.d., suma fiecărei perechi este egală cu 101 și cum există 50 de perechi de numere, suma lor este: $101 \times 50 = 5\,050$.

Și problema se poate complica: folosind același procedeu, găsiți suma *cifrelor (nu a numerelor)* numerelor întregi de la 1 la 1 000 000 000.

O serie de jocuri (dintre care cel cu „ghicirea vîrstei" este cel mai cunoscut) și paradoxuri își găsesc explicația prin matematică pe care nestăpînind-o bine, putem ajunge la concluzii ca cea că $2 \times 2 = 5$ sau că greutatea unui elefant este egală cu a unui țînțar.

În încheiere, vă ofer tuturor cîte un tort: observați însă că pe suprafața lui sînt 9 cercuri în care va trebui să aranjați cifrele de la 1 la 9 astfel încît, suma cifrelor de pe o linie dreaptă (3 cercuri) să fie 15.

Prof. Ileana VOINESCU

De data aceasta și elevii claselor a VI-a, a VII-a și a VIII-a și-au încercat „forțele"... matematice. Mai întîi la faza comunală, apoi, cei mai buni la cea raională.

Participanții la olimpiada de matematică s-au pregătit intens. Au repetat materia învățată în anii trecuți, au rezolvat individual sau la cercurile de matematică din școală probleme și exerciții publicate în „Gazeta de matematică" — seria B. Și iată-i emoționați la concurs. Atenți, ascultă și scriu temele date, se apleacă cu grijă asupra foilor albe, imaculate și... penițele scîrțîie, iar în urma lor rămîn șiruri, șiruri de cifre. Despre olimpiada de matematică, despre cei evidențiați au sosit la redacție multe vești.

Corban Grațiela din comuna **Nicorești**, raionul **Tecuci**, ne scrie despre primirea ce le-au făcut-o gazdele, despre emoții și pentru unii — bucurii. „Au fost evidențiați **Oprea Dorin** și... subsemnata, **Corban Grațiela**".

Pionierul **Diaconu Nicolae din comuna Ovesel**, raionul **Oltețu**, ne relatează cu bucurie despre succesul colegului lor **Popa Virgil**. „E un băiat cu o pregătire temeinică", ne scrie Nicolae. Altfel nici nu se putea! Numai învățînd bine, zi de zi, poți obține rezultate importante.

În raionul **Săveni au** fost mulți participanți, și mulți evidențiați: **Marcu Elena** — comuna **Avrămeni, Dănilă Teodora — Rădăuți, Amarandei Mircea** — comuna **Crasnaleuca, Tăruș Virgil** — comuna **Ripiceni, Chelaru Vasile** — comuna **Coțușca** și alții.

DE CE E BINE SĂ FACEM SPORT ?

Il prinzi pe Năică, „fotbalistul“ înghesuind mingea la un colț de ulucă. Dacă îl întrebi ce face e descumpănit un moment, apoi scoate răspunsul din buzunar și ți-l întinde cu ifos : face sport ! ! Te uiți la tenișii scîlciați, înecați de praf, la genunchiul julit, la „tricoul“ scăpat din naufragiu... Bineînțeles că are și el argumente. Toată lumea are. Noi am socotit însă că e mai bine să cerem ajutorul cuiva care are argumente *științifice* în acest domeniu. Iată-ne deci discutînd cu tovarășa MĂNESCU NADIA, medic sportiv la clubul „Dinamo“ din București și cu antrenorul echipei de pitici a aceluiași club, profesorul de educație fizică TIMAR GHEORGHE.

— Tovarășă doctor, la întrebarea ce ne preocupă se poate răspunde complet credem doar printr-o lungă prelegere științifică. Dar așa, într-o discuție pe scurt, ce ne-ați răspunde ?

— Un răspuns dintr-o răsuflare „ca din bancă“ ar suna cam așa : sportul este folositor pentru că el întărește sănătatea, contribuie la dezvoltarea organismului, educă trăsături de voință și caracter etc. El cuprinde ca element de bază mișcarea. Nu e în asta nici o subtilitate științifică. Mișcarea corpului este o necesitate naturală, o condiție a vieții. În acest sens sportul este poate cea mai convingătoare dovadă de energie și dragoste de viață.

— La copii problema se pune în mod special ?

— Da, cu unele părți specifice. Aici mai mult ca la alte vîrste sportul este legat de dezvoltarea organismului, chiar de creștere. Acționează în special în sensul formării calităților fizice : viteză, forță, rezistență, mobilitate.

— Cum se prezintă la acest capitol piticii dv., tovarășe antrenor ?

— La vîrstele mai mici mobilitatea este trăsătura caracterstică, chiar mobilitatea excesivă, — forța și viteza vin mai tîrziu.

— Bănuiesc ce greu le smulgeți mingea de pe teren cînd timpul pentru antrenament s-a terminat !

— Într-adevăr. Fotbalul — pe lîngă atracțiile sale de bază, favorizează în mod deosebit mobilitatea specifică vîrstei. Așa se explică de ce cu greu poți găsi un copil care să prefere postul de portar !

— Tovarășă doctor, știm că în copilărie și preadolescență există decalajul dintre înălțime și greutate. Poate sportul echilibra acest raport ?

— Desigur. Iată o fișă : Drăgan Mihai de aproximativ 15 ani, după un regim de efort și alimentar, de la 1,73 înălțime acum un an și 61 kg, a ajuns în mai, anul acesta la 1,75 înălțime (deci 2 cm creștere), dar la 68 kg greutate. El nu s-a îngrășat, plusul de kg îl constituie țesutul muscular, energie. Totul, bineînțeles, printr-un efort multilateral, prin sporturi complementare.

— La vîrstele mici poate sportul chiar să compenseze unele deficiențe fizice ?

— Aici vă servesc un caz celebru. Vestita extremă dreaptă braziliană, Garinccha, a avut de mic o coxsalgie, adică imobilizarea șoldului. Efortul metodic și ambiția, dragostea pentru sport a fostului copil au făcut ca în pofida acestui lucru echipa braziliană să beneficieze atîta timp — și se pare că și în acest an —, de serviciile unei extreme de valoarea lui Garinccha.

— Fiindcă veni vorba de dragoste pentru sport, ambiție, ce se poate spune despre influența sportului asupra trăsăturilor de caracter și voință ? Poate experiența dv., tovarășe Timar...

— Am un caz foarte potrivit, cred. Mi-a venit de curînd un ucenic nou de aproape 13 ani: Zwolfer Frederich. Cînd i-am văzut carura atletică mi-am zis : „să vezi ce vid o să facă ăsta în careu“. Cînd colo“... Se vedea că știe fotbal, dar era timid, greșea, evita lupta. N-avea încredere în el. Așa se manifesta și la școală, trecea drept un copil enigmatic. Jocul, colectivitatea, veselia i-au dat încredere în puterile lui. A învățat să lupte. Nu cred să greșesc dacă afirm că situația la învățătură, mai bună pe acest trimestru, s-a hrănit într-un fel și din plusul de curaj pe care „piticul“ nostru l-a dobîndit aici pe gazon.

Interviu luat de I. RACEANU

Micul nostru curs de volei

ZBOARĂ MINGEA PESTE PLASĂ (II)

E frumos la volei, nu-i așa ? „Tragi“ năprasnic sau „scoți“ prin plonjon o minge aproape pierdută ! Cu astfel de procedee obții o victorie dublă, învingîndu-i pe adversari și cîștigîndu-i pe.. spectatori ! Ei bine, care dintre aceste deprinderi e mai importantă, ce trebuie să știe în primul rînd jucătorul de volei ? Mulți sînt înclinați să creadă și să susțină că lovitura de atac e factorul nr.1 în volei. Dar nu-i adevărat. Ca multe lucruri fundamentale, și în cazul nostru factorul principal nu e în același timp și cel mai spectaculos. Dar specialiștii știu că acest factor constă în PRIMIREA și PASAREA MINGII. Fără a ști să primești și să pasezi, nu poți organiza nici apărarea, nici atacul.

Pentru primirea și pasarea mingii există două procedee :

1. Primirea și pasarea de sus, din față, procedeu tehnic foarte bun și mai ales foarte precis, pentru organizarea în condiții cît mai eficace a acțiunilor tactice.

2. Primirea și pasarea de jos, întrebuințată frecvent în ultimul timp, mai ales de cînd serviciul și atacul au devenit extrem de puternice. Acest procedeu e mai puțin sigur pentru organizarea acțiunilor tactice, dar jucătorii îl preferă deoarece înlătură mult posibilitatea unei greșite preluări a mingii.

În ambele cazuri, poziția inițială a mîinilor e următoarea : ele vor sta aproximativ la nivelul frunții, cu palmele ușor concave și cu degetele răsfirate. Mingea va fi primită în degete, care joacă rolul unor arcuri. Pe deoparte, ele amorfizează șocul, pe de altă parte, fac posibilă trimiterea mingii cu precizie spre partener.

Și acum, alte procedee tehnice.

Plonjonul este recomandabil pentru că asigură salvarea mingilor căzute la distanță. El poate fi efectuat lateral, din față sau pe spate.

Blocajul constituie un mijloc eficace de apărare, putem spune chiar principalul element de oprire a atacului advers. El cere două condiții de bază : să di o detentă cît mai bună și să-ți sincronizezi mișcările cu ale adversarului.

Serviciul înseamnă repunerea mingii în joc dar, prin forța sa, constituie astăzi și un *element al atacului*. La serviciu, regulamentul de joc interzice ca în momentul executării loviturii mingea să fie atinsă, în același timp, de ambele mîini, cu alte cuvinte obligă ca lovitura să fie executată cu o singură mînă. De aceea, la început, jucătorii folosesc la serviciu *lovitura de jos*, deoarece este mai ușoară decît cea de sus

Lovitura de atac este mijlocul de finalizare a acțiunilor tactice în atac. Mai toți începătorii în volei sînt atrași și tentați să execute numai acest element de antrenament individual. Este, fără îndoială, o mare greșeală, fiindcă fără însușirea corectă a celorlalte elemente despre care am vorbit mai înainte. nu poți ajunge un bun jucător de volei, un jucător complet, așa cum se cere în voleiul modern

Mircea POPESCU
antrenor

Prietene, îți amintești ?

(Urmare din pag. 1-a)

întors c-o oală mare de pămînt, plină de struguri. Am început să-i înfulec pe nerăsuflate. Tu mă urmăreai cum duc fiecare bob la gură și mă descoseai, zîmbind :

— Sînt dulci nene, nu ?

— Foarte dulci...

La plecare, mi-ai luat traista din mînă cu același zîmbet prietenos :

— Lasă nene, că o duc eu... Știu și-o potecă ce te scoate mai repede la mașină. Vino ! Aici e un podeț.

Te-am urmat pe niște poteci întortocheate — puțin cam enervat de gesturile tale prietenești, interesate. Într-adevăr, într-un timp uimitor de scurt, am ajuns la stația din sat unde oprea autobuzul I.R.T.A. Ai lăsat rucsasul jos și m-ai privit din nou cu zîmbetul acela prietenos care începuse să mă enerveze :

— Nu-i așa, nene, că te-am scos repede la mașină ?

Am întors brusc capul spre tine și m-am răstit :

— Bine, bine ! Și-acum spune ce vrei, bani sau cîrlige ?

Cu oala goală de pămînt în mînă, m-ai privit deodată lung, ușor speriat :

— Nu ți-am cerut nimic, nene ! Am cîrlige cîte vrei. Nici bani nu ți-am cerut !

Te-ai dat un pas înapoi, te-ai întors și fără să-mi spui un cuvînt, ai plecat.

. . . .

Copacul de sub fereastra mea e iar plin de frunze. A venit primăvara. Am lăsat-o într-o zi de noiembrie, într-un sat, la stația de autobuz. Mîine, plec cu undițele-n mînă să mă întîlnesc cu ea... Am să-i cer iertare. Și sînt sigur că primăvara o să-mi zîmbească ! Sînt sigur !

Dați-mi voie !

Dați-mi voie, vă rog ! De ce vă înghesuiți, ce, n-ați mai văzut piesă ? Ei, da, vă-nțeleg. Un pic aveți dreptate. O clasă de prichindei, clasa a III-a A de la Liceul pedagogic din Oradea se prezintă la concursul cultural artistic, faza pe oraș cu o piesă „Țara celor fericiți". Iat-o pe Ileana Cosînzeana ! Se numește Soloi Olga, mulțumesc, văd, scrie și în program, dar vreau s-o văd, pur și simplu. Da, și pe Făt-Frumos. Uite, în program, în dreptul lui e trecut Bui Barna. Amîndoi parcă seamănă cu Făt-Frumos și Ileana întîlniți de mine în poveștile copilăriei. Nici vorbă că seamănă de se-ntrec care mai de care în minunății și sala aplaudă de se cutremură giurgiuvelele ferestrelor. Uite, n-am loc nici să-mi ridic mîinile și să aplaud. Și ce-mi ard mîinile de dorul aplauzelor, mai ales acum cînd văd că prichindeii au obținut premiul I pe oraș. Dar mă grăbesc îngrozitor. Vă rog, dați-mi voie ! Of, ce spectatori curioși ! Dați-mi voie, că altfel pierd trenul de Lugoj și tocmai acum cînd trebuie să ajung în comuna Valeapai. Am noroc. Am pierdut o bună parte din program, din nou la-nghesuială, dar aici nu trebuie să fac nici un efort să mă strecor pînă în fața scenei. Trebuie să fac efortul de a auzi bine, chiar foarte bine modulările din vocea pionierei Vit Paraschiva legănarea de vers și-apoi ropotul fericit de aplauze.

Iau cu mine un zbor de cîntec nu mai înalt decît o pasăre și felicitînd-o în gînd pe Paraschiva, fug cît mă țin puterile, spre satul Străoane de Jos, raionul Panciu. De fapt, e un fel de a spune, că fuge trenul.

Spre marele meu necaz, concursul se terminase. „Nu vă necăjiți mi-a șoptit un pionier care se grăbea spre casă. În curînd ne veți vedea dansurile și ne veți asculta corul la faza pe raion".

M-am bucurat în sinea mea, firește, cum să nu mă bucur, și cum pionierii și școlarii de la Școala generală Dobra, raionul Ilia mă invitaseră la concursul lor cultural artistic, am uitat de oboseala care mă cuprinsese și nici nu știu cînd am ajuns. Fapt e, că am rămas plăcut impresionată de soliștii instrumentiști care aduceau pe corzile viorii sau mandolinei, pe clapele pianului, picuri de ploaie săltăreți ca primăvara, cîntece duioase pentru cravata de un roșu imaculat, imnuri solemne închinate patriei și partidului.

Aș mai fi mers în mai multe școli, dar pe biroul meu, poștașul mai adusese un teanc de scrisori și visul minunat de-a călătoria cu trenul în zbor se sfîrșise, așa că, m-am apucat să scriu cele de mai sus și cele ce urmează : chiar dacă n-am ajuns pe plaiurile voastre, închipuiți-vă că am fost dragii mei prieteni STAN RADU, TÎRBONI ACHIM, ASĂNDULESI MARIA, STĂNIȘ MARIANA, pentru că, datorită frumoaselor voastre corespondențe despre concursul cultural artistic, mi-am permis să visez o clipă cu condeiu-n mînă și cu respirația tăiată de emoții și pare-mi-se, că i-am auzit aevea pe interpreți.

Marta CUIBUȘ

CE CITIM ȘI CUM CITIM

DA, O PIESĂ DE TEATRU SE ȘI CITEȘTE

Am auzit de mai multe ori băieți și fete spunînd : **mie nu-mi place să citesc** piese de teatru. Mie îmi place să le văd, la teatru, pe scenă.

Și totuși, **lectura** unei piese de teatru oferă un adevărat prilej de încîntare artistică. O piesă de teatru este construită prin replici dramatice, prin dialog, cu care autorul dramatic își caracterizează un personaj sau altul. Pe scenă actorul, îndrumat de regizor, trebuie să înfățișeze spectatorilor și ceea ce nu e spus numai prin replici. Și aceasta depinde numai de măiestria celor care realizează spectacolul.

Lectura unei piese de teatru însă ne dă prilejul să ne dezvoltăm propria noastră imaginație. Urcăm eroii pe trepte de palat, în grădini sau păduri, în antichitate sau în zilele noastre.

Mulți autori au știut să înscrie în parantezele dinaintea replicilor — în indicațiile scenice — adevărate comori literare.

Iată, de pildă, Caragiale :

Cetățeanul turmentat (în tot jocul sughite și șovăie).

Pristanda e („umilit", „foarte rugător", „misterios", „naiv")... indicații care **dau imagine** exactă a **pozițiilor** eroilor. Sau după ce Farfuridi coboară de la tribună (actul III) Caragiale indică : „Aplauze în fund, sîsîituri în față. Farfuridi coboară zdrobit ștergîndu-se de sudoare și merge în fund..."

Și așa, indicațiile ne introduc exact în atmosfera unor alegeri politice de odinioară.

Piesa **Bălcescu** de Camil Petrescu prin lămuririle amănunțite asupra eroilor, caracterelor, costumelor, în general ale epocii pe care le cuprind, oferă mari satisfacții la lectură. Dincolo de replici, „spectatorul" aflat de astă dată nu în sala de spectacol, are în fața lui imagini legate din epoca înflăcărată a anului revoluționar 1848.

Piesele lui Shakespeare cuprind momente, scene de mare poezie, altele de un umor bogat, monoloage care fac parte din cele mai de seamă creații ale omenirii. Lectura lor, chiar repetată, prilejuiește momente de mari bucurii estetice.

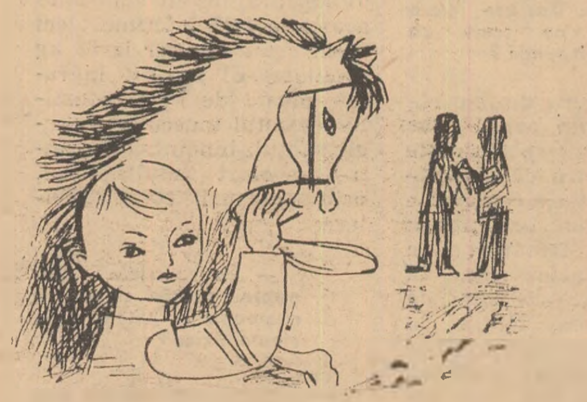
Aș avea o sugestie. Încercați cîteodată să citiți o piesă în colectiv. Să o citiți, nu să o jucați. Îi veți urmări cu și mai multă plăcere replicile, veți face adevărate exerciții de dicție.

E greșit să vă închipuiți că piesele de teatru sînt citite numai de cei care sînt sau vor să se facă artiști.

Deschizînd prima filă a unei piese este ca și cum am ridica o cortină nevăzută. Autorul dramatic ne invită pe „scenă", să-i urmărim gîndurile făcînd și din lectura pieselor de teatru unul din factorii atît de importanți ai culturii noastre generale.

Alecu POPOVICI

Dispariția misterioasă

Tudorel se prefăcea că leagă hamul, dar trăgea cu urechea... Cei doi necunoscuți vorbeau despre o comoară...

Nu mult după aceea, Tudorel și prietenii lui au avut parte de o surpriză : Lup le adusese o hartă. Să fi fost chiar harta comorii ?

Băieții au pornit să-i urmărească pe cei doi necunoscuți. Aceștia însă, dispăruseră fără urmă...

Despre peripețiile prin care băieții vor trece și despre taina comorii încă necunoscute de ei, veți putea afla, dragi cititori, parcurgînd cartea apărută recent în Editura tineretului, „SOAREFLE DIN PEȘTERA" de IULIU RAȚIU.

ȘTIAȚI CĂ...

...Prima culegere de poezii populare românești („Poezii populare ale românilor") a fost publicată de Vasile Alecsandri ?

...Celebrul povestitor Hans Cristian Andersen, într-una din călătoriile sale, a trecut și prin țara noastră vizitînd malul românesc al Dunării ?

...Prima încercare românească de roman social este „Istoria ieroglifică" (1705) a lui Dimitrie Cantemir, în care se descriu luptele dintre Cantemiriști și Brîncoveni pentru tronul Moldovei ?

...Cel mai vechi text tipărit cunoscut pînă în prezent datează din 770 și este originar din China ? În această țară a început să se fabrice pentru prima oară și hîrtia, în anul 105.

Criptogramă

A	N	I	M	U	L	O	R	T
I	N	T	R	O	T	U	L	N
I	Z	A	R	B	·	O	P	I
P	I	U	R	A	S	D	I	I
A	F	O	E	D	I	A	N	H
N	T	E	M	A	D	G	A	C
I	S	I	D	M	E	A	C	O
M	I	O	E	A	O	M	A	L
A	N	D	O	M	S	A	D	O

Pornind dintr-un anumit colț și urmînd o anumită cale, veți afla o strofă dintr-o bine cunoscută poezie de Vasile Alecsandri.

Mihai PATRAȘCU

CE CITIM ȘI CUM CITIM

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"